

saa stor som i de fem mindste. Jeg vil sige til Landborepræsentanterne, at selv om en Ændring vil forrykke Forholdet noget, er det dog en retfærdig Reform, og beroligende vil det ogsaa være, at Landboerne udgøre med faa Undtagelser en ganske anderledes stærk Enhed ogsaa politisk i Modsætning til Byerne, hvor Spaltningen mellem Højre og Socialdemokratiet altid vil medføre, at disse Partier afbalancere hinanden. Naar Landet udgør en saadan politisk Enhed, hænger det jo sammen med den for Land og By forskellige Udvikling, som jeg ikke skal komme ind paa. Et Retfærdighedskrav skal en Regering ikke vige tilbage for, Partiet heller ikke.

Jeg skal slutte med at udtale det Ønske, at den nu begyndte Valgperiode maa blive en saadan Arbejdstid, navnlig omfattende de Omraader, som jeg har rørt ved, den sociale Lovgivnings Omraader, thi her faar den menige Befolkning først ligesom sort paa hvidt for, at det betyder noget for den, at Venstre er kommet til Roret. Det er ikke saa meget den storpolitiske Afgørelse, der ses paa i de mange smaa Hjem, den ere de ganske vist ogsaa glade ved, men det er især det reelle, der kommer ud af det: Skaf os Lindring i vore Kaar, hvor vi have Grund til at klage, skaf os lysere Udsigter, skaf Hjælp for de smaa og forkomne, som mange Steder kæmpe en haard Kamp for Tilværelsen. Medens den nys forløbne Valgperiode væsentlig optoges af Reforme, der angik de besiddende, hvilket ogsaa var ønskeligt og nødvendigt, ønsker jeg, at den nu begyndte Valgperiode særlig maa optages af Reforme for de smaa i Samfundet.

Jens Busk: Da jeg for et Par Dage siden bad om Ordet, var det kun min Hensigt at tale om et Par Punkter paa Finansloven, hvoraf det ene særlig angaar min egen Valgkreds. Siden den Tid er der jo forefaldet adskilligt, som giver mig Anledning til at tale om et Par andre Punkter. Jeg skal først vende mig til det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger). Det er os alle en Glæde igen at se dette ærede Medlem iblandt os. De ældre af os have jo set ham en Gang før, og vi kunne jo ikke have noget imod at se ham her igen, og hvad der særlig gør Glæden stor, er, at vi kunne se, at han ikke er bleven ældre, han er næsten bleven yngre. Vi se, at hans Livorgan i Dag siger, at hans Tale i Gaar har været meget mere passende for en Flok Studenter end her i Tinget. Det er ikke Venstre eller det ærede Medlems

Modstandere, der sige dette, det er hans eget Livorgan. Altsaa, det ærede Medlem er vendt tilbage igen her i vor Midte, og det næsten fornyget, hvad vi ikke kunne have noget imod, vi kunne maaske have megen Morskab deraf, hvis det ærede Medlem vil blive ved med at optræde, som han optraadte i Gaar. Hvad er det nu, der er gaaet det ærede Medlem saadan til Hovedet, for vi kunde jo tydelig se, at han ligefrem var bleven ør i Hovedet af den forfærdelige Sejr, som Højre har vundet navnlig her i København? Er det virkelig Tilfældet, at der er passeret noget i det sidste Aarstid, som i saa høj en Grad kan endog faa en Professor og Videnskabsmand til at blive ør i Hovedet? Lad os se, hvad der er passeret Højre her i København. Det første, der kunde være Anledning til at omtale, var Borgerrepræsentationsvalgene i Fjor Foraar. Men hvad skete da? Der skete dette, at Højre slog sig sammen med Folk, der stod absolut uden for Højre, og paa Grundlag heraf overvandt Socialdemokraterne, men det er en given Sag, at hvis det ikke havde været andre end Højre, der havde stemt, havde de sandelig ikke kunnet slaa Socialdemokraterne. Det var nu det første, der skulde vise, hvad det ærede Medlem fortalte os, og som jeg senere skal komme til, nemlig at de konservative Ideer vare i stærk Fremvækst her i København. Det næste, der skete, var Folketingsvalgene, som jo flere ere vendte tilbage til her i Salen. Det er jo imidlertid en given Sag, at naar den Situation indtræder, at der kommer Krig mellem Venstre og Socialdemokraterne, som hidtil have staaet sammen ved Folketingsvalgene, maa Udfaldet blive noget anderledes end før, og det vidste vi jo alle paa Forhaand, hvad jo ogsaa den ærede foregaaende Taler berørte. Saa er der endelig det tredie — og det er navnlig det, der er gaaet det ærede Medlem til Hovedet —, nemlig Valgmandsvalgene, hvor jo Resultatet blev, at Højre tog begge Landstingsmændene. Ja, men hvordan hang det egentlig sammen med Stemmetallene her i Byen? Højrepartiet havde ca. 12,000 Stemmer, men Socialdemokraterne havde 17,000 (*En Stemme: 18,000!*) naa, 18,000. Er det da noget at være saa stolt af at faa konstateret, at naar Venstre holder sig tilbage her i Byen og officielt erklærer ikke at ville være med, saaledes som Forholdene nu vare, saa bliver Resultatet, det nøgterne, klare Resultat, dette, at Højre kun har kunnet opdrive 12,000 Stemmer, medens Socialdemokra-